

Peru, 1995

De Alpamayo trekking.

Normaal was ik dit jaar ingeschreven voor de, door Anders Reizen georganiseerde, expeditie naar de top van de Mount Mc. Kinley in Alaska. Enkele weken voor de afreis belt Rudy Van Snick mij op met de spijtige mededeling dat de expeditie niet zal kunnen doorgaan, wegens het te beperkt aantal deelnemers.

Ik probeer mijn teleurstelling te onderdrukken en vraag hem naar mogelijke alternatieven binnen het Anders Reizen -programma. Hij stelt mij voor om deel te nemen aan de grote 'Alpamayo-trekking', een kleine expeditie die ook door hem geleid wordt. Peru heeft mij tot op heden eigenlijk als land een beetje afgeschrikt. De verhalen die ik van Peru-bezoekers gehoord heb zijn niet erg lovend. Rudy stelt mij echter gerust op een wijze die hij alleen perfect beheerst.

Op 5 augustus zien we elkaar dan weer in Zaventem, klaar voor de reis. Ik maak er tevens kennis met mijn medereizigers. In totaal zijn wij met zes, een klein beweeglijk groepje. Bijna een dag later landen wij met Iberia, na een tussenstop in Madrid, in Lima, de hoofdstad van Peru.

Lima.

Paleiswacht in Lima.

Waar ligt Peru eigenlijk ?

Peru ligt in Zuid-Amerika, en grenst in het westen aan de Grote Oceaan, The Pacific Ocean, in het noorden aan Ecuador en Colombia, in het oosten aan Brazilië, en in het zuiden aan Bolivia en Chili. Het land heeft een oppervlakte van 1,3 miljoen km² en telt ongeveer 20 miljoen inwoners, waarvan bijna 10 miljoen alleen al in de hoofdstad Lima wonen. De zomer duurt er van december tot april. De winter van juni tot september. De koude, uit het zuiden van de Pacific komende, en dicht onder de kust bij Lima passerende, Humboldtstroom houdt daar de temperatuur ongeveer vijf graden lager dan gewoonlijk in de tropen op diezelfde breedte. Langs de hele kust regent het amper. De zomers zijn warm en zonnig, de winters zijn koel met een gemiddelde temperatuur van 17grC, en er is vaak zeemist in Lima en omgeving.

Lima, dreigende stad.

Deze zeemist kunnen we al onmiddellijk aan den lijve ondervinden. Er valt van bij onze aankomst de hele tijd een miezerige motregen uit een mistige, zwaar door smog vervuilde lucht.

Eén van de dingen die Rudy ons op het hart heeft gedrukt is : "Opletten in Lima voor diefstal en aanrandingen. Bagage nooit, zelfs geen seconde, onbewaakt achterlaten. Nooit alleen de straat op, en zeker niet in het oude gedeelte van Lima." Een verwittigd man is er twee waard. Bij het verlaten van de luchthaven wordt onze bagage constant door drie leden van de groep bewaakt. Kunst is om ze ergens tegen een hoge muur te plaatsen en dan bijna letterlijk te 'omarmen'.

Er gaat een zekere dreiging uit van deze stad. De aanwezigheid van politie en leger in het straatbeeld is opvallend groot. Toch geeft deze nadrukkelijke aanwezigheid ons geen extra gevoel van veiligheid. Integendeel, ze zijn voor ons het teken dat er op ieder ogenblik in de hoofdstad van dit sterk verarmde land

'iets' kan gebeuren. De spanning is gewoon voelbaar, en waarschijnlijk draagt de permanent aanwezige vuile mist hiertoe in negatieve zin bij.

We bezoeken de bezienswaardigheden van Lima in vogelvlucht. Vooral de Plaza de Armas met het regeringspaleis, moet er ooit heel mooi hebben uitgezien. De gebouwen liggen er nu eerder vuil en vervallen bij. Een grote opknappbeurt van deze stad is hoogstnodig, maar het geld ervoor ontbreekt gewoon.

De bergen in, naar Huaraz

Na een snelle maaltijd in een klein smerig restaurantje, nemen we de bus die ons in ongeveer vijf uur naar Huaraz, midden de Cordillera Blanca, moet brengen. De bus rijdt eerst urenlang langs de woestijnkust van de Grote

Huaraz.

Vers, en lekker.

Brood ? Keuze genoeg.

Maria in de Andes.

Oceaan. Raar gezicht, een zee die overgaat in een woestijn. Meestal ligt naast de zee een vruchtbare gordel, maar niet hier.

Enkele uren, en een lang oponthoud wegens wegenwerken later bereiken we het bergstadje Huaraz op iets meer dan 3000m hoogte. Het contrast met Lima is enorm, en betekent voor mij een echte verademing. Eerst en vooral is het weer hier schitterend mooi en warm. Huaraz is veel kleiner dan Lima, en is helemaal omringd door majestueuze witte Andestoppen. Hier heerst een bergklimaat en dat voel je onmiddellijk bij het uitstappen. De zuurstof is hier op deze hoogte niet meer zo talrijk aanwezig, maar de lucht is zuiver, en dat helpt het verlies te compenseren.

We logeren in het kleine hotelletje Galaxia. De kamers liggen rond een centrale binnenplaats, net als bij een koloniale haciënda. Nadat we onszelf opgefrist en geïnstalleerd hebben trekken we op verkenning . Er is dagelijks markt in dit levendige stadje. De bergindianen komen naar Huaraz afgezakt om hun koopwaar aan de man te brengen. We doen er onze inkopen voor de komende trekking. Vooral de reusachtige hoeveelheid kleine, lekkere broodjes die we aankopen trekt de belangstelling van de plaatselijke inwoners. Ook ik vraag mij af hoe we deze grote zakken brood ooit in onze trekkingbagage zullen krijgen. Het antwoord is simpel. Neem tien broodjes en druk ze tegen mekaar zodat ze in geen tijd zo plat zijn als een vijg. Op deze manier kunnen ze gemakkelijk in een bak gestopt worden, en bovendien blijven ze op deze wijze langer vers.

Cashapampa, het startdorp van de trekking

Normaal neem je een lijnbus vanuit Huaraz tot waar de geasfalteerde weg ophoudt. Van daar een vrachtwagen tot het startpunt van de trekking. De chauffeur van een klein minibusje stelt echter voor om ons, tegen een zacht prijsje, met zijn busje helemaal tot het einde te voeren. We gaan akkoord en , zwaar zuchtend onder de paar honderd kilo bagage, zet het minibusje zich even later proestend en protesterend in beweging.

Al bij al loopt de ruwe reis nog goed af voor het minibusje en zijn passagiers. De schade blijft beperkt tot een afgescheurde knalpot, die het busje plots herschaapt in een heuse renwagen, tenminste wat het geluid betreft.

Via Caraz, een rustiek bergdorpje, bereiken we Cashapampa, het laatste bewoonde dorpje voordat de Alpamayo-trekking begint. Een dorpje is het eigenlijk niet, eerder een samenkladden van enkele huizen rond

Cashapampa.

Nieuwsgierige blikken.

De fiere Aparicio.

'Speedy Gonzales'

een klein pleintje, waar het medisch centrum van de streek is gevestigd

In Cashapampa maken we kennis met onze twee 'arrieros' of ezeldrijvers. De baas van de twee is Aparicio, een statige indiaan met een onafscheidelijke zwarte hoed. Elke beweging die deze man maakt straalt statigheid en gezag uit. De kleinste daarentegen wordt al snel door ons 'Speedy Gonzales' genoemd. Het is een klein, schichtig kereltje dat steeds met kleine pasjes trappelend in de weer is. Die twee samen vormen eigenlijk een echt komisch duo dat naast Laurel en Hardy, of Gaston en Leo helemaal niet zou misstaan. De andere metgezellen voor de trekking zijn vijf ezels, waarvan een prachtige witte ezel duidelijk de leidende rol op zich schijnt te nemen.

We slaan voor het eerst de tenten op net buiten Cashapampa. Vooral de grote bruine 'mess- en kooktent' bezorgt ons enige problemen. In Cashapampa nuttigen we ons laatste biertje en 's anderendaags, vroeg in de morgen, trekt de karavaan langzaam door de smalle vallei van Santa Cruz de hoogte in, richting Alpamayo.

De Alpamayo-trekking

We zijn nog maar enkele uren onderweg en maken reeds kennis met onze grootste vijand van de komende dagen: de insecten. Reusachtige paardenvliegen teisteren onze ontblote armen en benen. Miljoenen kleine vliegjes zwermen de hele tijd langs onze hoofden en doen zich te goed aan het rijke voedzame bloed van de arme westerlingen. Er lijkt geen middel tegen opgewassen, zodat we na enige tijd bijna verplicht zijn om de lange broek en hemd met lange mouwen aan te trekken om verder onheil te voorkomen.

Het landschap is ronduit schitterend. De kolkende rivier, gevoed door de talrijke gletsjers in de omgeving, dondert de vallei in, en zorgt tevens voor een prachtige plantengroei. De smalle vallei slingert langzaam verder de hoogte in, en op het einde van de dag wordt ze geleidelijk breder, zodat wij plots de betoverende schoonheid zien van de Cordillera Blanca, zich voor ons in al haar pracht en glorie uitstrekkend.

We zijn op ongeveer 4000m hoogte beland, en vinden een sprookjesachtig mooi plaatsje om onze tenten op te zetten. Sprookjesachtig is het voor mij voorlopig niet. De 'turista' heeft toegeslagen. Voordeel is wel dat ik een groot deel van mijn tijd op een 'toilet' met het mooiste uitzicht ter wereld kan doorbrengen. Voorlopig een beetje kalm aandoen met het eten.

De maaltijden zijn trouwens heel lekker en gevarieerd. Chefkok Rudy doet er alles aan om zijn gasten het leven aangenaam

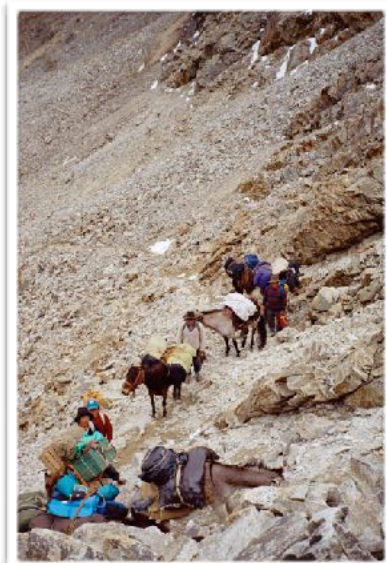
Variatie en originele presentatie.

te maken. Dan is er eens rijst, dan weer aardappelpuree, of gebakken aardappelen met verse groentjes en een lekker stukje vlees of vis. Het dessert is iets waar we steeds naar uitkijken. Vooral wanneer er pannenkoeken met confituur op het menu staan. De platgedrukte broodschijven smaken naar nog, en blijven inderdaad lekker vers.

Het hoogste punt van de trekking is de 4750m hoog gelegen Punta Union, een in de rotsen uitgehouwen smalle bergpas. Enkelen hebben duidelijk last van de hoogte. Vooral

Willy schijnt moeite te hebben om het opgelegde tempo te kunnen volgen. Hij heeft bovendien last van een oude kniekwetsuur. Regelmatig worden dan

ook korte rustpauzes ingelegd. Veel genieten van het adembenemend mooie landschap rondom ons doet hij volgens mij niet. We bevinden ons nu boven het laagste punt van een nabijgelegen gletsjer, maar van 'eeuwige sneeuw' is op deze hoogte nog geen sprake. Dit in tegenstelling tot onze eigen Alpen, waar we nu al volop door metersdikke sneeuw zouden moeten ploeteren.

Onze lastdieren over steile paden.

Wie, naast Willy, ook duidelijk last hebben om te volgen zijn enkele ezels. Achteraf geeft Speedy ons toe dat deze ezels nog maar pas terug waren van een andere trekking, en daarom niet in erg goede conditie steken. Hij verzekert ons echter dat het in orde zal komen.

Bij elke kampplaats sprokkelen we hout bij elkaar voor een deugddoend kampvuurtje. Het wordt op deze hoogte immers flink koud 's avonds. Geef toe, zichzelf kunnen warmen aan een knetterend houtvuurtje, terwijl de zon langzaam achter de omringende toppen daalt. Dat is toch iets wat met geen geld te betalen is ?

Abimael Guzman in de gevangenis (archieffoto).

Het Lichtend Pad

Rond het kampvuur komen dan ook de verhalen boven. Vooral Rudy en Aparicio, die met elkaar al verschillende trekkings door deze streek geleid hebben, doen ons, niettegenstaande de warmte, huiveren met hun sterke verhalen over de belevenissen met 'Sendero Luminoso', het Lichtend Pad. Sendero Luminoso is een door Abimael Guzman geleide guerrillabeweging die overal in Peru actief is en reeds de moord op meer dan 30000 Peruvianen op hun geweten hebben. Vooral in de bergstreken zijn ze actief. Dit

onherbergzaam gebied biedt immers een gedroomde schuilplaats voor deze guerrillastrijders, die de macht in Peru willen overnemen van de huidige president Fujimori. De president, met Japanse

voorouders, doet er alles aan om Sendero Luminoso voorgoed uit te roeien, en alle middelen zijn dan ook geoorloofd om zijn doel te bereiken.

Zo hebben ooit soldaten in burger zich gemengd tussen een Canadese groep trekkers, die in de Cordillera Blanca een tocht maakten. Het Lichtend Pad liet tot dan toe de toeristen steeds met rust, en kwamen ze zelfs in hun kampplaatsen bezoeken. Tijdens die trekking was het ook niet anders. Op een avond kwam een hele groep Senderos te paard het kamp binnengereden. De vermomde soldaten haalden hun wapens boven en roeiden de hele groep in enkele seconde tijd uit. Slechts één guerillastrijder kon ontsnappen en verwittigde de hoofdmacht. Vanaf dat moment was geen enkele toeristische groep nog veilig in Peru, sterker nog, ze werden het mikpunt van verschillende aanslagen.

Rudy Van Snick.

Het toerisme in Peru was daardoor van de ene op de andere dag vrijwel op nul teruggevallen. Geen enkel reisagentschap organiseerde nog reizen naar Peru, wat een serieuze streep door de rekening was van dit land, dat plots een voornamelijk bron van inkomsten zag verloren gaan. Anders Reizen en Rudy Van Snick waren één van de enigen die nog trekkings organiseerden in de Cordillera's van Peru. Dat ze daardoor risico's liepen was niet denkbeeldig, en enkele malen zijn ze dan ook ternauwernood ontsnapt aan vergeldingsdaden van Senderos.

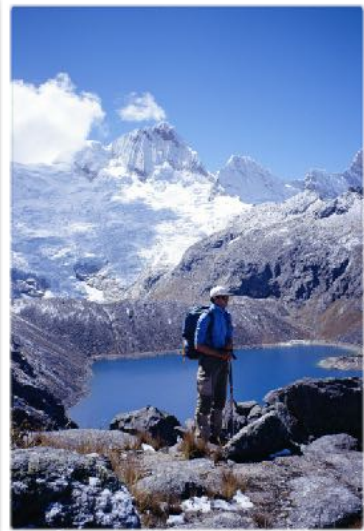
Fujimori heeft zich tot doel gesteld om het Lichtend Pad volledig uit te roeien en na de aanhouding van hun hoofdmantel, Abimael Guzman, bijgenaamd 'Presidente Gonzalo', en enkele zware aanvallen op de bolwerken van deze guerillabeweging, is het voorlopig kalmer geworden rond de Sendero Luminoso. Velen, waaronder Aparicio, vrezen echter dat de guerillahaard nog niet helemaal geluwd is, en op verschillende plaatsen plots opnieuw kan oplaaien. Men weet immers nog steeds niet waar vele leden van de groep zich op dit ogenblik bevinden. Dit is het sterke punt van het Lichtend Pad, ze zit helemaal geïnfilteerd en vastgeworteld in de verschillende lagen van de bevolking.

Verdiende rustpauze.

De Alpamayo niet in zicht

We trekken verder, steeds op grote hoogte. Tijdens de hele trekking zullen we bijna nooit onder de 4000m dalen. De ene steile pas volgt de andere op. Dit is zonder twijfel één van de zwaardere trekkings die er bestaan, juist door de grote hoogte. Het weer blijft mooi, maar juist op de dag dat wij de Alpamayo, de mooiste berg te wereld, van dichtbij zullen te zien krijgen, dalen de wolken en is het zicht plots herleid tot slechts enkele honderden meter.

Betoverend mooi : de Andes.

Blijkbaar is de Alpamayo verlegen vandaag, of koppig, en laat hij zich niet zien. Er valt een druilerige herfstregen, wat stappen onaangenaam maakt.

De ganse nacht heeft het geregend, en de tenten moeten doornat ingepakt worden. Het blijft de hele dag door miezeren, zodat wij onze tent zeiknat opnieuw moeten rechtzetten in de regen. Een alles behalve prettige opgave. Die avond verandert de regen in sneeuw, en wanneer we 's morgens opstaan staat de hele tent stijfbevoren, en is ze bedekt met een dun laagje sneeuw, net zoals de hele omgeving trouwens. De sneeuw heeft blijkbaar wel het slechte weer verjaagd, want de zon is in al haar pracht en glorie weer van de partij vandaag. De sneeuw verdwijnt dan ook zienderogen onder de zalige warmte van onze gloeiende vriend.

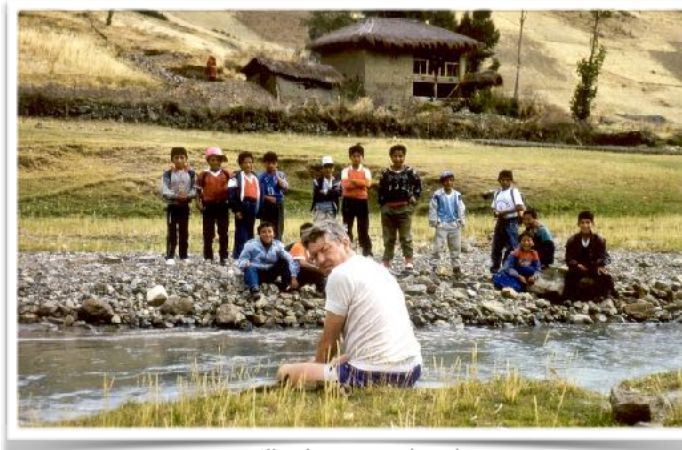
Dorp op stelten

Heel in de verte zien we enkele huizen samen staan. Het grote gebouw in het midden is blijkbaar een school, want we zien dat er een heel kluwen van kinderen aan het spelen is.

We komen dichterbij en merken dat er een soort van schoolfeest aan de gang is. Allerhande spelen en activiteiten zijn er georganiseerd voor wel meer dan honderd kinderen. Van zodra wij echter in hun gezichtsveld verschenen zijn, heeft het schoolfeest er meteen een nieuwe attractie bij : 'toeristen kijken'. Een hele horde speelse, luidruchtige kinderen komt onze richting uitgelopen , en de begroeting is heel uitbundig en hartelijk.

Kinderen blijven toch overal ter wereld hetzelfde. Een grote nieuwsgierigheid voor alles wat zich rondom hen beweegt. Wij moeten ze wel op een afstand van het kamp houden, want onze dure westerse spullen zouden hier wel eens snel van eigenaar kunnen veranderen. Een kordaat optreden van de indrukwekkende Aparicio houdt ze op een afstand. Het is wel een vreemd gevoel, constant aangekeken te worden door een lachende bende kinderen, en

ondertussen ook door een heleboel volwassenen. Elke beweging, elke actie wordt op verbaasde commentaar onthaald.

Willy, de ster van het dorp.

Willy gaat zich wassen in de rivier. Aan de overzijde wordt hij lachend aangekeken door vele kleine gasten. Ze zitten verbaasd te kijken hoe een witte westerling door de zeep nog witter wordt, en proesten het uit wanneer Willy met een ingezeept gezicht allerlei grimassen hun richting uitstuurt.

Een boer met een walkman

Na vaarwel gezegd te hebben aan het gastvrije dorp, begeven we ons terug op pad. Een heel eind verder komen we aan een, met stenen omheinde, boerderij

Gastvrije boerenfamilie.

Een gelukkige boer in trance.

waar we prompt aangevallen worden door luid blaffende honden. Iets wat we ook in Peru geleerd hebben is op te letten voor honden. Een steen in de nabijheid hebben helpt hier wel, want met een pijnlijk achterwerk verdwijnen de honden stevast kermend terug van waar ze gekomen zijn.

We worden uitgenodigd voor het middagmaal. Veel stelt het niet voor : enkele gekookte aardappelen in de schil, en een soort fhuw smakende wortel. Maar dankbaar werken we , zij het met ietwat lange tanden, het gastvrij aangeboden voedsel naar binnen. We mogen een kijkje nemen in de donkere hut. Het meest opvallende in deze povere hut zijn de talrijke Guinese biggetjes, steense ratten zeggen ze bij ons, die onder het bed gekweekt worden. Hun lichaamswarmte zorgt ervoor dat de temperatuur in het lage bed draagbaar blijft, ook in de felle koude die hier in de bergen heerst. Deze 'cuyo', zoals ze hier genoemd worden, zijn een echte lekkernij voor de Peruvianen.

De boer vertelt ons dat hij het meeste last heeft van roofdieren, vooral poema's en wolven, die zijn veestapel drastisch uitdunnen. Vandaar ook het met stenen omheinde stuk land, en de nabijheid van gevaarlijk uitziende lange messen en andere steekvoorwerpen.

Iemand van ons heeft een walkman bij zich, en vraagt of de boer niet even wil luisteren. Hij luistert als in trance naar de popmuziek die vanuit de 'toverdoos' in zijn oren gepompt wordt. In deze ruwe omgeving bestaat er geen enkele vorm van vertier. Het leven is er hard. De enige verzachting van hun harde bestaan bieden de cocabladeren. Bijna iedereen heeft hier wel enkele cocaplanten voor eigen gebruik staan. Het kauwen op deze bladeren verlicht de arbeid, zo wordt gezegd. Ik krijg ook enkele bladeren cadeau, en probeer ze dadelijk uit. Enige verzachting van mijn harde trekkingbestaan is niet te merken. Het enige wat ik eraan overhoud is een vieze smaak in mijn mond, en een leeg gevoel in mijn maag.

Oud Incagraf.

Speedy met zijn familie, inclusief witte ezel.

Ezel achtergebleven

Tijdens de zware beklimming van de laatste bergpas wil één van de ezels plots niet meer verder. Doodvermoeid. Er zit niets anders op dan hem achter te laten en de bagage zelf te dragen.

De nacht daarop daalt Speedy in het licht van mijn koplamp terug af, en gaat op zoek naar zijn ezel. En ja hoor, 's morgens, als wij op het punt staan opnieuw te vertrekken, komt een duidelijk uitgeruste ezel naar boven gehuppeld, met achter zich aan een trage Speedy. Beiden zijn terug klaar voor de dienst. Gelukkig maar, ik had geen zin om de rest van de trekking met tien kilo meer op mijn rug rond te lopen.

Zo dalen we langzaam terug af richting Cashapampa. Onderweg zoeken we in een oud Incagraf nog naar enige resten. Een schedel en enkele botten is al wat we vinden. De kostbaarheden zijn al lang door iemand anders voor ons meegenomen.

Net voor Cashapampa bevinden er zich heetwaterbronnen. We maken er dankbaar gebruik van, en nemen er een lekker warm bad na de gedane inspanningen. De sterke zwavelreuk nemen we er graag bij.

In Cashapampa smaakt de eerste frisse pint na tien dagen ontbering als het spreekwoordelijke engeltje dat op mijn tongske p., en menige fles volgt de andere in een snel tempo op. In een uitgelaten stemming nemen we de vrachtbus die ons terug naar Huaraz zal brengen. Echter niet zonder eerst vaarwel te zeggen aan onze twee arrieros. Speedy Gonzales wil graag een foto hebben van zichzelf en zijn ezel. Zijn vrouw mag er ook bijstaan, maar is blijkbaar niet zo belangrijk voor hem als zijn lievelingsdier, een prachtige witte ezel. Rare mensen, die indianen.

De Pisco Nevada.

Beklimming van de Pisco Nevada

Wie nog kracht en zin heeft kan de volgende drie dagen een poging doen om de 5735m hoge top van de Pisco Nevada te bereiken. Rudy weet iedereen uit de groep ervan te overtuigen om mee te doen, ook al heb ik de indruk dat enkelen de volgende dagen liever aan een rustiger tempo zouden willen gaan leven.

We verlaten het nog steeds levendige

Alpinistenvoer. Voedzaam maar niet echt lekker.

Huaraz, en kunnen weer een minibus met chauffeur vinden die ons naar het basiskamp van de Pisco wil brengen. De bagage is natuurlijk veel lichter dan tijdens de trekking. Het is al bij al maar een mini-expeditie van drie dagen.

Vanuit het basiskamp gaat het al meteen in een pittig tempo steil de hoogte in. Onze vijanden, de insecten, zijn weer van de partij. Blijkbaar zijn ze hier nog opdringeriger dan in de streek van de Alpamayo.

Ik doe de beklimming met mijn zware plastic bergschoenen. Het is heel wat moeilijker klimmen in deze lompe schoenen dan in mijn lichtgewicht trekkingschoenen. Aangezien het laatste deel door sneeuw en ijs, en met behulp van stijgijsers loopt, zijn deze zware schoenen echter pure noodzaak.

Om gewicht te besparen besluiten we om met drie in een tentje te

overnachten. Samen met Eliane en Michel kook ik mijn potje in het krappe tentje. Geen uitgebreide maaltijden meer hier. Per drie koken we zoveel mogelijk water, voor soep en voor de onvermijdelijke alpinistenkost: vriesdroogspullen met een afschuwelijke smaak. Veel drinken is ook de boodschap, want we klimmen een eind boven de 5000m en dan is het risico op een serieuze aanval van hoogteziekte niet denkbeeldig, ook al zijn we reeds gedurende meer dan vijftien dagen aan de hoogte aan het wennen.

De stijgijsers worden aangebonden.

De tweede dag loopt voor een groot deel over de morene van de gletsjer, die in een traag tempo van de Pisco naar beneden glijdt. Het is een ongemakkelijk traject over kleine en grote rotsen. Bovendien is het pad slecht aangegeven, zodat ik er zowaar in slaag om verloren te lopen in de morene. Het kost mij meer dan een uur zwerven en dolen, alvorens ik het juiste traject kan terugvinden. Een hele tijd na de anderen bereik ik doodvermoeid van het 'rots strompelen' kamp². Ik word er getrakteerd op lekkere soep. Dankjewel Michel en Eliane. Zij krijgen na de middag een korte sneeuw- en ijsscholing van Rudy. Zij hebben immers nog nooit met crampons (stijgijsers) en piolet (ijsbijl) gewerkt, en het zou te gevaarlijk zijn om zonder enige vorm van training aan het toch wel gevaarlijke stuk van de beklimming te beginnen.

We kruipen vroeg in de slaapzak want de nacht zal kort zijn. 's Morgens om drie uur zetten we aan voor de toppoging. Het is bitter koud buiten. In het vage licht van de hoofdlampen klimmen we langzaam langs een steile rotsformatie naar boven. Dan komen we aan de onderste grens van de

Op de top van de Pisco Nevada.

sneeuw- en ijsmassa die de top bedekt. We binden de stijgijsers om, geen sinecure in het donker op deze steile helling, en klauteren, ietwat onwennig nog, het eerste ijsveld over.

Via een touw, onze levenslijn, worden we met elkaar verbonden, want het volgende deel is bezaaid met, soms verborgen, gletsjerspleten van een onmetelijke diepte. Een ontroerend moment, we komen aan een reusachtige gletsjerspleet waar vorig jaar rond deze tijd Renaat Muys, onze klimleider op de Mont Blanc, is omgekomen. Althans zo wordt

aangenomen, want zijn lijk is nooit teruggevonden. In de gauwte doe ik een schietgebedje en besluit de top aan Renaat op te dragen.

Enkele uren en een kuiten bijtende klim later bereiken we alle zes de top van

de Pisco Nevada op 5735m hoogte. Voor enkelen onder ons betekent dit een hoogterecord. Nooit in hun leven waren ze hoger dan dit punt. Het bereiken van een top, ook al is het er beestig koud, blijft mij toch nog steeds een kick bezorgen. Ik geniet met volle teugen van het adembenemend mooie landschap onder mij. Heel in de verte kan ik de plaats zien waar onze tentjes opgesteld staan. Boven ons een staalblauwe hemel, slechts af en toe verstoord door een verre sliert wolken. Er zijn eigenlijk geen woorden om dit schitterende schouwspel te beschrijven.

Het mooiste uitzicht? Op het dak.

Na de traditionele topfoto's, dit keer is ook de Belgische driekleur van de partij, vatten we langzaam de gevaarlijke afdaling aan richting kamp2. Bij het bereiken van kamp2 koken we snel een tas soep en eten we een broodje. We

mogen immers geen tijd verliezen. We hebben op een bepaald uur afgesproken met hetzelfde minibusje dat ons gebracht heeft, en moeten dus tijdig op de afspraak zijn, anders is het weg. Het wordt een race tegen de tijd. Ik neem met Michel voorsprong om zeker op tijd te zijn. De anderen kunnen langzaam achterna komen.

Pisco Sour.

Prachtig op tijd komen we op de afgesproken ontmoetingsplaats aan en ja hoor, het busje staat er reeds te wachten. Behouden en wel rijden we een hele tijd later het ondertussen reeds in het donker gehulde Huaraz binnen. Het is een vermoeiende dag geweest, bijna zeventien uur zijn we onafgebroken onderweg

geweest. Toch willen we onze topoverwinning nog vieren. In een plaatselijk restaurant drinken we onze zoveelste Pisco Sour, de plaatselijke drank van Peru, en genieten we van een heerlijk stukje vlees met gebakken aardappeltjes, gearneerd met een fris slaatje.

Afscheid in Lima

Zo komen we dan uiteindelijk opnieuw aan in Lima. Daar nemen we afscheid van Rudy en Willy, die doorreizen naar Ecuador om daar hun avontuur verder te zetten. Wij moeten jammer genoeg terugkeren naar huis na deze drie weken Avontuur met een hoofdletter A. Al bij al is het met de diefstal en bedreigingen nogal meegevallen in Peru. Ik kan dan ook iedereen ten stelligste aanraden om ook eens kennis te maken met dit prachtige land vol afwisseling en verrassingen.